గాడి తప్పిన జీవితం

మహత్తరమైన కార్యాల వెనక మహత్తరమైన కారణాలే ఉండె అవసరంలేదు. స్వల్పాతి స్వల్పమైన కారణాల వలన మహత్తరమైన కార్యాలు జరగటం అపురూపమేమీ కాదు. కైకేయి ఆ చిన్నివరాన్ని దశరథుణ్ణి అడగకుండానే ఉన్నట్లయితే, రామాయణాన్ని మరోక రకంగా వ్రాయవలసి వొచ్చేది వాల్మీకి. ధర్మరాజు జూదంలో ఓడిపోక పోయినట్లయితే భారతం మరోకవిధంగా నడిచి ఉండేది. హరిశ్చంద్రుడు ఆ వాగ్దానం విశ్వామిత్రుని కివ్వకుండా ఉన్నట్లయితే, హరిశ్చంద్రుని చరిత్ర మనకు తెలుసుకో వలసిన అవసరం ఉండదనిపిస్తుంది. అంతమాత్రంచేత, ప్రతి స్వల్పకారణమూ, గొప్ప కార్యాలను సాధిస్తుందనీ కాదు; గొప్ప గొప్ప కార్యాలకు గొప్పగొప్ప కారణాలు ఉండవనీ కాదు. 'కారణం'యొక్క చిన్నా, పెద్దా తారతమ్యాలకంటే, 'కారణం' చుట్టూ ఆవరించివున్న వాతావరణం ఎక్కువ ప్రాముఖ్యత వహిస్తుంది. అప్పటి సందర్భమూ, ఆ సందర్భం వెనకనున్న పరిస్థితులుగూడా అత్యంత ప్రధానము లవుతాయి.

* * *

ఒకప్పుడు శివయ్యకే లోటూ లేదు. పాతిక ఎకరాల పల్లపు పొలం వుంది. పెద్దలు కట్టించిన లంకంత లోగిళ్లు రెండున్నాయి. కాస్తో కూస్తో వడ్డీమీద తిరుగుతున్నది. జత ఎడ్లు, ఒక జీతగాడు, ఊళ్లో గౌరవము - ఇవన్నీ ఉన్నాయి. శివయ్య జీవిత శకటం హాయిగా నడుస్తున్నది. అతని కితర బాదరబందీ లేమీ లేవు. ఒకళ్ళ జోలీ శొంఠీ పట్టించుకోడు. అతని కెవ్వరూ విరోధులు లేరు. అత నెవరికీ విరోధి కాడు. అటువంటి శివయ్య రెండు సంవత్సరాలు తిరిగొచ్చేసరికి ఎందుకూ కొరగానివా డయ్యాడు. అతనంటే ఎవ్వరికీ గౌరవం లేకుండాపోయింది. అతను అన్ని విధాలా దాదాపు పతనం పొందాడు. న్యాయంగా అయితే ఆ సమయాన అతని కెంతో సానుభూతి సమాజంవల్ల లభించవల్సి ఉంది. ఆ విధంగా తన కర్మముంటే తారా పథంనుండి అగాధంలోకి కూలిపోయినవారిపట్ల సమాజం సానుభూతి చూపి తీరుతుంది. కానీ శివయ్య కీటికినోచుకోలేదు. అతని పతనం చూసి విచారించిన వాళ్లు లేకపోగా; సంతోషించని వాళ్ళుకూడా లేరు.

అయితే యిది అచ్చగా సమాజం తప్పు కానేకాదు. సమాజాని కొక కొలతబద్ద ఉన్నది. అది సజావైనదా, కాదా అన్న విషయం వేరు. ఒక్కొక్కరి దృష్టి కది మంచి కొలబద్ద కాకపోవొచ్చు. కానీ సమాజం తన కొలబద్దమీద గట్టి నమ్మకముంచుకొన్నది. దాని దృష్టికది ఉత్తమోత్తమమైనది. ఆ బద్దతో అది కొలుస్తుంది. సరిపోతే మంచివాడంటుంది. లేదో? అంత దౌర్భాగ్యుడు మరొకడు లేడంటుంది. సర్వదా అటువంటివాడి పతనం కోసం నిరీక్షిస్తుంటుంది. సర్వనాశనం చేయాలని సర్వశక్తులనూ కూడగట్టుకొని సర్వప్రయత్నాలూ చేస్తుంది. వీటన్నింటినీ అధిగమించి నిలబడెతారనుకో. అప్పుడు మేరుసమానధీరు డంటుంది. నేలబడి మట్టి కరిచాడనుకో, దుష్టశిక్షణ మయినందుకు సంతసిస్తుంది. సమాజానికి రెండువిధాలా లాభమే మరి!

శివయ్య చేసిన పని సమాజం అభినందించలేనట్టిది. అందుకే అతని పతనాన్ని చూసి జేజేలు కొట్టిందది. ఆ తరవాత శివయ్య చాలా పశ్చాత్తాపపడ్డాడు. కాని చేయిమించిపోయింది. చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకొంటే ప్రయోజన మేముంది?

"అత నా రాత్రి ఆ నాటకానికి వెళ్ళకుండా ఉన్నట్లయితే ఈ గొడవ రానే రాదు. ఇంత దెబ్బా నష్టపడేవాడు గాడు. ఇంతకూ శివయ్య కొంప నిలువునా ముంచింది ఆ పాడు నాటకం" అంటుంటారు ఇప్పటికీ ఆ వూళ్లో.

వాళ్ళన్న మాట ఒకరకంగా నిజమే! నిజంగా శివయ్య గనక ఆ రాత్రి నాటకానికి వెళ్ళకపోతే ఏ చిక్కూ ఉండకపోను. అతన్నిగురించి అనుకోవలసిందీ ఉండదు. అయితే ఆ రాత్రి శివయ్యతోబాటు ఇంకా కొన్ని వందలమంది ఆ నాటకానికి వెళ్లారు గదా? వాళ్ళందరకూ చుట్టుకోని దెబ్బ ఒక్క శివయ్యకే చుట్టుకోవాలా? వాళ్లందరకీలేని పతనం ఒక్క శివయ్యకే వచ్చిందా?

లేదుగానీ శివయ్యకూ మిగతా వాళ్ళకూ అక్కడే కొంచెం భేదమున్నది. మిగతా వాళ్ళు నాటకం చూసి ఇంటికొచ్చారు. శివయ్య అందులో హీరోయిన్ వేషంవేసిన దానింటి కెళ్లాడు. ఆ క్షణంనుండే ప్రారంభమైంది పతనం. రెండు సంవత్సరాల్లో చెప్పుకోదగ్గ పరిణామాలు బోలెడెన్ని జరిగాయి. ముఖ్యమైన దేమిటంటే; హఠాత్తుగా శివయ్యకు నాటకకళమీద అభిమానం పుట్టుకొచ్చింది. స్వంతంగా ఒక కంపెనీ పెట్టాడు. చాలా నాటకాలాడించాడు. ఈనాడు సినిమారంగంలో కాస్తో కూస్తో నటించి పేరు తెచ్చుకొన్నవారిలో చాలామందికి ఒకప్పుడు శివయ్య కంపెనీతో ఏదో వొక సంబంధం ఉండేఉంటుంది. అతని కళాభిమానంవల్ల నాటకరంగం కొత్తబాగు పడ్డది. కొంతమంది జనాభాకు ఆర్థిక సమస్యలు తీరాయి. కొత్తకొత్త నటశేఖరులు, నటీమణులు తెలుగు ప్రేక్షకులకు పరిచయం చెయ్యబడ్డారు. ఆ ఊపుతో వాళ్లు సినీమా పరిశ్రమ గేట్లో పడి ప్రస్తుతం మాంఛి స్థైల్లో ఉన్నారు. మరికొంతమంది వెలగటమూ ఆరటమూకూడా పూర్తిచేసి విశ్రాంతి ననుభవిస్తున్నారు. ఈ కళా సమరంలోని శివయ్య చావుదెబ్బతిన్నాడు. అట్టడుగున నిలబడి సహాయంకోసం నాలుగు వేపులా చేతులు చాపాడు శివయ్య. ఇదివరకు అతనిచుట్టూ చేరి, అతని సొమ్ము తెగతిన్న గుంపులో ఏ వొక్కడూ అతన్ని ఆదుకొన్న పాపానికి పోలేదు. చివరికి తను గాఢంగా ప్రేమించిన ఆ హీరోయిన్ గూడా - తన నదివరకు అంతగా ఎరుగనట్లే మాట్లాడింది. ప్రస్తుతం ఆమెకి శివయ్యతో పనేమీ లేదు. ఆమె సినిమా తారగనక ఇప్పటి శివయ్య ఏవిధంగానూ ఉపయోగించడు. ఇంకా ఈ తద్దినం తనకుమాత్ర మెందుకు? ఇందులో తను చేసిన మోసమేమీ లేదనుకొన్నది హీరోయిన్. శివయ్య నాటకాలకోసం కొంత డబ్బు తగలేసిన మాట నిజం! అందులో తను బావుకు చచ్చిందేమీ లేదు. ప్రతి ఉమ్మాయి జగ్గాయి అతనిదగ్గర పాతిక పరకా పుచ్చుకొన్నదానికి తనేమీ బాధ్యురాలుకాదు. అయితే తన కొక మేడ కట్టించినమాట

“వివాహం చేసుకోవటానికి నాకున్న అభ్యంతరమల్లా ఒక్కటే డబ్బే!”

ఉద్యోగమని తానెప్పుడూ అనుకోలేదు. రెండు సంవత్సరాలపాటు శివయ్యకు తను శరీర సౌఖ్యమిచ్చింది. ఈ ఒక్కరాత్రిలో అతడేం చేసాడూ? అనుభవించటానికి వీలులేని అపురూపమైన ఆనందం తను అతని పాదాక్రాంతం చేసింది. నిజం మాట్లాడితే తనకే శివయ్య ఇంకా ఋణపడి ఉంటాడు. ఇప్పుడు శివయ్యను తనేమీ కావాలన్నది లేదు. మరో నాలుగేళ్ళ తరవాత శివయ్య తన ఇంటి ముంగిట కొస్తే తను తలుపులు తియ్యటానికి అభ్యంతరం చెప్పదు.

అభ్యంతరం పెట్టేదో లేదో గాని, శివయ్య చచ్చిపోయ్యాడు. అతి నీచులతో చేయించిన పెట్టె మరణించాడని కొందరంటారు. కాని అది నిజమే కావచ్చు. ఎందుకంటే శివయ్య చనిపోయ్యేనాటికి రెండెకరాల పొలంకంటే ఎక్కువలేదు. అదియినా తన చేరలేదు. ఎదుగుతున్న ఇద్దరి పిల్లల క్షేమం నిమిత్తం భార్య తన పేర పెట్టించుకొన్నది. పోతే - ఉన్న రెండెకరాలలోనూ, ఒకటి తాకట్టులో ఉన్నది. తాకట్టు బాకీ తీర్చే డబ్బుతో అటువంటి యిల్లే ఇంకొకటి సునాయాసంగా కట్టించవచ్చు. కొట్టి అది ఉండికూడా లేనిదాంట్లోనే జమ. అవిగాక ఇంకా చిల్లరమల్లర బాకీలు కొన్ని ఉన్నాయి.

ఏది ఏమయినప్పటికీ భాగ్యమ్మ - శివయ్య భార్య - మంచిపని చేసింది. లేకపోతే తన గతేమిటి? తన పిల్లల గతేమిటి? ఆ రెండెకరాలన్నా ఉంచబట్టి కొంతలో కొంత నయం! లేకపోతే, తనూ, పిల్లలూ దేశమ్మ కాకులై పోవటంతప్ప వేరే మార్గమేముంది?

చివరి రోజుల్లో ముఖ్యులైనవాళ్ళు వచ్చి శివయ్య పశ్చాత్తాప పడినట్లు రుజువులున్నాయి. అయినా అతని స్థితికి జాలిపడినట్లు మాత్రం రుజువులేదు. ఎంత [illegible] కుంటుందో సమాజం దృష్టిలో శివయ్య [illegible] వారలు కమ్మనివైనా [illegible] చూస్తున్నారు. దానితో అన్ని [illegible] ముద్దలా శివయ్యకు [illegible] దంతా స్వంతం చేసుకొన్నారు. [illegible] దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా పోయినారు. అతనిమీద సానుభూతి చూపించవలసిన అవసరం సమాజానికేమున్నది? [illegible] పరోపకారాల మాహాత్మ్యంలో లేదు. దానికి కొంత ఆలోచనాశక్తి ఉన్నది. అది [illegible] చిస్తుంది. న్యాయాన్యాయాలు [illegible] రీతిని నిర్ణయిస్తుంది. [illegible] అమలు జరుపుతుంది. ఒక్కొక్కసారి కరు[illegible] గించుకు [illegible] ఒక్క మాటన్నా అనదు. ఒక్క చేయన్నా [illegible] యివ్వదు. మరొకసారి [illegible]

గాడితప్పిన జీవితం

కం అది ‘కొందరి పాదాలముందు రాశి పోస్తుంది. మూడు తరాలవరకూ సరిపోయే సహాయం మూడు దిశలా ముసురుతుంటుంది. సమాజాన్ని విమర్శించి లాభంలేదు. దాని తీరే అటువంటిది!

దరిద్రం మంచిలక్షణం కాదు. అది కుష్ఠరోగంలాంటిది. ఒక్కసారి ఒకడికి కుష్ఠరోగం పట్టుకొన్నదనుకో. వాడి బిడ్డ బిడ్డ వంశమూ ఆ రోగానికి పాల్పడక తప్పదు(!!). ఒక్కసారి దరిద్రం సర్కిల్ లోకి వెళ్లారో, శ్లేష్మంలోపడ్డ ఈగలాగా ఇంక దాంట్లోంచి రాలేరు. ఒకవేళ ఎక్కడున్నా అట్లా వొచ్చిన నిదర్శనం ఎవరైనా చూపించవచ్చు. అయితే అది సజావయిన పద్ధతి అయిఉండదని వెంటనే గ్రహించాలి. ఎందుకంటే “సన్మార్గం” ద్వారా డబ్బు సంపాదించటం అసంభవం...దరిద్రం అటువంటి మాదర్చోద్ వ్యాధి. దురదృష్టవశాత్తూ ప్రపంచంలో చాలామంది ఈ వ్యాధితో నిత్యమూ బాధపడుతున్నారు. తన్నివారణార్థం రకరకాల ‘మందులు’ కనిపెడుతున్నారు. కొత్త ఆయుధాలు సృష్టిస్తున్నారు. యుద్ధాలు చేస్తున్నారు. బాంబులతో పట్టణాలకు పట్టణాలను, దేశాలకు దేశాలను బూడిద గాసుల్లో ముంచెత్తుతున్నారు. అయినా ఈ జబ్బు పెరుగుతున్నదే కాని తరుగుతున్నట్లు లేదు.

దరిద్రం యాతనామయమే కానీ, దుర్భరమైంది కాదు. ఇందులో విస్తుపోవటానికేమీ లేదు. పుట్టుకనుండీ దరిద్రం అనుభవిస్తున్నవాడికి దాని బాధ అంతగా పీడించదు. వాడు దానికి ఏనాడో అలవాటయిపొయ్యాడు. కానీ కొంతకాలంపాటు డబ్బు యివ్వగలిగిన అన్ని సుఖాలు అనుభవించినవాడికి దరిద్రం కంటే వేరే నరకముక్కర్లేదు. వాడికి ప్రతిక్షణమూ దుర్భరంగానే ఉంటుంది. ప్రతి ఘడియా పెనుగండంగానే ఉంటుంది.

ప్రస్తుతం భాగ్యమ్మగారు ఇదే స్థితిలో ఉన్నది. ఇదివరకు ఆమెకు దేనివిషయంలోనూ దిగులులేదు. ఇప్పుడామె కన్నీ దిగుళ్లే కలిగిస్తున్నాయి. మొగుడు తనదారిన తాను పోయినాడు. పిల్లలా రెపరెప ఎదుగుతున్నారు. శంకరం చదువు ఈఏటితో ఈ వూళ్లో పూర్తవుతున్నది. పై చదువులు చదవాలంటే విధిగా గుంటూరు వెళ్ళక తప్పదు. పై చదువులంటే కానీతోనూ, దమ్మిడీతోనూ గట్టెక్కవని భాగ్యమ్మకు తెలుసు. ఎంత తూతూ మంత్రంగా అంచనా వేసినా మూడునాలుగు వేలు కావాలి. ఇప్పుడు ఆమె దగ్గర చిల్లిడబ్బు లేదు. పొలం మీద ఏదో కొంత రాకపోదు. వొచ్చిన ఆదాయమంతా శంకరం చదువుక్రింద ఖర్చుచేస్తే తనూ పద్మా, ఎట్లా పొట్ట గడుపుకోవాలి? అన్నట్టు పద్మ గూడా పెళ్ళీడు కొస్తున్నది. ఏదో శుభముహూర్తాన దానికో మూడుముళ్ళూ వేయందే తనకు మనశ్శాంతి ఉండదు.

పాపం! భాగ్యమ్మ ఇటువంటి గొడవలు పడ్డ మనిషి కానేకాదు. ఒకదాని తర్వాత మరొకటి; ఇసకపాతరల్లే వొస్తున్న సమస్యలకు తను పరిష్కారం చెప్పుకోలేకపోయింది. ఆమెకు నిజంగా కాలు చెయ్యి ఆడలేదు. అవును మరి!

తన మనస్సులో ఉన్న ఉద్దేశ్యాలను బైటబెట్టిన రోజున భాగ్యమ్మకు చాలామంది చాలా సలహాలిచ్చారు.

“కుర్రవాడు తెలివైనవాడు. ఒక్క క్లాసూ తప్పకుండా స్కూలు ఫైనలు గణుపు దాటాడు. ఈ చదువుతో వాడికొట్టే మంచి ఉద్యోగం దొరకదు. అథవా దొరికినా అరవై డెబ్భయ్ రూపాయల్తో వాడికీ వాడి కుటుంబానికీ గడుస్తుందా? వాడి చదువుకు చాలా ఖర్చవుతుంది మరి! కానీ ఈ పాడురోజుల్లో - అసమం బియ్యే తోకన్నా లేనిదే లాభం లేదు. పోతే పిల్లదా? శంకరం ప్రయోజకుడు కావాలేగానీ, చెల్లెలి పెళ్ళి చెయ్యలేకపోడు, నిలుచున్న పళంగా పిల్లదాని నెత్తిన అక్షింతలు వెయ్యాలంటే, ఉన్న ఈ రెండెకరాల చెక్కా అమ్ముకోక తప్పదు. అటు చదువూలేక ఇటు ఆస్తీలేక శంకరం ఏమవుతాడు?”

భాగ్యమ్మ ఒక నిర్ణయానికొచ్చింది. ఏదైతే అదే అవుతుంది. పైన భగవంతుడున్నాడు. తనింతవరకూ బుద్ధిపూర్వకంగా ఒకళ్లకు హానిచేసి ఎరగదు. నారుపోసినవాడు నీరు ఎట్లాగూ పోస్తాడు. పిల్లదానికోసమని వాణ్ని అప్రయోజకుణ్ని చేయటం దేనికి? భగవంతుడి దయవల్ల వాడా బియ్యే పాసయితే చెల్లెలి పెళ్లిచెయ్యకపోడు గదా! అప్పటికయినా పద్మ ఈడుమించిపోదు. రెండున్నా రెండు నాలుగున్నా, పదమూడు, పదిహేడు. శంకరం బియ్యే అయ్యేనాటికి పద్మకు పదిహేడు నిండి పద్దెనిమిదో ఏడు వొస్తుంది. పద్దెనిమిదేళ్లు ఈ కాలంలో పెళ్ళీడు మించిన ఏళ్ళు కానేకావు. పాతికేళ్ళు దాటినా యింకా పెటాకులు లేకుండా తిరుగుతున్న వాళ్ళను తనెందరిని రోజూ చూడటల్లేదు? వాళ్లందరకూ రాని నామోషి తనొక్కదానికే వొస్తుందా ఏమిటి? ఏమో? అప్పటికీ కట్నం తీసుకోకుండా పద్మను పెళ్ళిచేసుకొనేవాడే దొరుకుతాడేమో? ఎవరు చెబుతారు? అన్నట్టు - ఇంకా తనా సంగతే ఆలోచించలేదు. శంకరం బియ్యేఅయితే వాడే పద్మ కట్నం తన పెళ్ళిద్వారా సంపాదించగలడు. ఈలోపుగా పద్మగూడా బడికెళ్లిందంటే నయమే! చదువుకొన్న పిలవిషయంలో కట్నంకోసం అంతపట్టింపులు ఉండకపోవొచ్చు. ఎన్నివిధాల చూసినా తను పిల్లవాణ్ని చదవెయ్యటమే శ్రేయస్కరంగా తోచింది భాగ్యమ్మకు.

* * *

అనుకొన్నవి అనుకొన్నట్లు జరిగితే ఎంతబాగుండును! కానీ అదేం కర్మమో ఒక్కటిగూడా అట్లా జరగదు గదా! భాగ్యమ్మ అనుకొన్నట్లు నాలుగేళ్లకు గాక ఆరేళ్లకు శంకరం బియ్యేపాసయినాడు. ఈ లెక్క ప్రకారం చూస్తే పద్మకిప్పుడు పంధొమ్మిది వెళ్ళి ఇరవై ప్రవేశించి ఉంటుంది. ఆమె ఊహించినట్లు జరిగిఉన్నట్లయితే శంకరం ఇప్పటికే ఏ గజెటెడ్ ఆఫీసరో కావాలిసింది. పద్మకు పెళ్ళి గిళ్ళి జరిగిపోయి, సుఖోపాయంగా మొగుడుతో కాపురంచేసుకొంటూ; దేవుడు మేలుచేస్తే ఒక బిడ్డను ఎత్తుకోవలసింది. వీటిల్లో ఏ ఒక్కటీ జరగలేదు. శంకరంతోబాటు పద్మ గూడా చదవటంవల్ల డబ్బు అంచనామించి ఖర్చయింది. రెండెకరాల పొలమూ అలవ సులవ ధరకు తెగగొట్టుకొన్నారు. ప్రాణగండ మొస్తే ఇల్లు అమ్ముకోవలసివచ్చింది. వెధవది! ప్రాణంకంటే ఆస్తి ఎక్కువేముంది? అయినా ఆపదలో అక్కరకు రాకపోతే ఆ ఆస్తి ఉంటేనేం లేకపోతేనేం? ఇప్పుడు భాగ్యమ్మకు - ‘నా’ అని చెప్పుకోదగ్గదేమీ లేదు. కొడుకు బియ్యే అయినాడనే తృప్తి త[illegible] వాడివల్ల

అమృతమువంటి

అనంగప్రభాయాకుతి

సుందరమైన యౌవ్వనానికి. ప్రకాశవంతమైన తేజమ్మునకు. ఉత్తమమైనది. ధాతుపుష్టి గట్టిపరచి వృద్ధిచేయును. బలహీనత చెందిన నరములకు శక్తినిచ్చి, పటుత్వమును చేకూర్చును. సుఖమైన దాంపత్యజీవితమునకు ఉత్తరవాదముగల సంజీవి.

30 మాత్రలు రు. 10, 15 మాత్రలు రు. 5.

మదనమంజరి ఫార్మసీ

184, [illegible] రోడ్డు, మద్రాసు-1.

బెజవాడ-శ్రీనివాస మెడికల్ స్టోర్సు-పార్కురోడ్డు

రాజమండ్రి-ఈశ్వరదాస్ & కో. మెయిన్ రోడ్డు

వెల్లూరు:- ఆర్యన్ ఫార్మసీ-[illegible]

ఇతర కేంద్రాలలో ఏజెంట్లు కావాలి

కానీ అదా లేదు. కేవలం డబ్బు కటకట వల్లనే పద్మ ఇంటరు పూర్తి చెయ్యలేక పోయింది. అమ్మకొచ్చిన బాపతు ఇంకాసిని పిచ్చికలుంటే మార్చుకుతింటున్నారు. ఇవి కాసినీ అయిపోతే ఆతరువాత ఎట్లా గడవాలో భాగ్యమ్మకు అర్థం గాలేదు. ఎంత బిజిలిగా వాడితేమట్టుకు నాలుగురోజు లొచ్చే డబ్బు నాలుగు నెలలు రాదుగదా!

ఈ సమయంలోనే ఆమె కొక ఉత్తమోత్తమమైన ఆలోచన వచ్చింది. ఈ ఆలోచన ఇదివరకు ఆమెకు రానిదేమీ కాదు గానీ, అప్పట్లో దానికాట్టే ప్రాముఖ్యం లేదు. ఇప్పుడు దానికున్నంత ప్రాముఖ్యం మరి దేనికీ లేదు. తను సరో సరో పడి శంకరానికి పెళ్ళిచేస్తే కొంతలో కొంత విశంబరంగా ఉంటుంది. వాడి కేమీ? నిక్షేపంలా బియ్యేఅయినాడు. అధమ పక్షంచూసుకున్నా అయిదారువేలుకట్నం రాకపోదు. ఆ డబ్బుతో పద్మ పెళ్లిచేస్తే తన చెడద వొదిలిపోతుంది. పిల్లనిచ్చిన మామగారే అల్లుడి ఉద్యోగం చూసుకొంటాడు. పద్మ తనింటికి తను పోతుంది! తన సంగతా? అప్పుడు తనెక్కడున్నా దిగులు లేదు. అయితే ఈ ఆలోచనను ఛిద్రం చేసి పారేశాడు శంకరం. వాడు పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు.

"ఎందుకనిరా నాయనా!" అన్నది భాగ్యమ్మ.

"ఈ స్థితిలో నాకు పెళ్లేమిటమ్మా? ఎవరన్నా వింటే నవ్వుతారు. నీ దగ్గరఉన్న ఆ నూటపాతిక రూపాయలూ అయిపోతే మనం కట్టకట్టుకొని గంగలో దూకటం కన్న గతిలేదే! ఈ స్థితిలో ఇంకెవర్నో తెచ్చి నా కంటగట్టి - అందరం కలిసి చావాలని కోరుకుంటున్నావుటే అమ్మా నువ్వు? అదే నీ ఉద్దేశ్యమైతే, నేను దానికి ఒప్పుకోను. మనమీ గానికలోబడి నలుగుతున్నాం సరేసరి! ఇంకొకరు మనకు తోడెందుకూ? ముందు మనం బైటికొద్దాం. ఆ తరవాత నువ్వు చెప్పినవాటిని గురించి ఆలోచిద్దాం. అందాకా నువ్వేమీ మాట్లాడకు" అన్నాడు శంకరం.

"అదిగాదురా!" అంటూ భాగ్యమ్మ తన ఆలోచనంతా కొడుక్కి చెప్పింది. తన ఈ ఉత్తమోత్తమమైన ఆలోచనకు కొడుకు దిమ్మతిరిగిపోతాడని భాగ్యమ్మ ఊహించి వుంటే, అది పూర్తిగా భ్రమ అనే చెప్పాలి. తల్లి వెలిబుచ్చిన ఈ ఆలోచన వినంగానే శంకరం ఒక్కరవ్వయినా తల్లిని మెచ్చుకోలేదు సరిగదా, ఆమె యిటువంటి చెబిరి గొట్టు ఆలోచన చేసినందుకు అసహ్యించుకొన్నాడు కూడాను.

తను కోపంగా మాట్లాడినందుకు, అందులో నిజం మాట్లాడినందుకు - తల్లి ముఖం మాడ్చుకోవటం గమనించాడు శంకరం. అతనికి తల్లినిచూస్తే ఆ క్షణాన చాలా జాలికలిగింది. ఆమెను నొప్పించినందుకు క్షణకాలం విచారించాడు. ఆమెను తిరుగా ఉత్సాహపరచటం ఎందుకైనా మంచిదనుకొన్నాడు.

"నాకు తోచిందేదో నేను చెప్పాను. నేను చెప్పింది నిజం కాకపోవొచ్చు. పోనీ నువ్వు చెప్పినట్లే చేస్తాను. వివాహం చేసుకోవటానికి నాకు ఉన్న అభ్యంతరం మల్ల ఒక్క డబ్బే! డబ్బు విషయం ఫరవాలేదు నువ్వు ఎట్లా యిస్తున్నావో గానీ, నా భరవాసా యిస్తున్నావు. ఇందాక నువ్వు మాట్లాడిన ధోరణినిబట్టి నువ్వు నన్ను మరొకలాగా అర్థం చేసుకొన్నావని నే అర్థం చేసుకొన్నాను. నే ఎవర్నీ ప్రేమించనూ లేదు. ప్రేమలో నాకు విశ్వాసమూ లేదు. ప్రేమ పేరుతో పగటికలలు కనటం నాకు చేతకాదు. నన్ను

★ గాడితప్పిన జీవితం ★

...తే డబ్బునుబట్టే ప్రేమలో తారతమ్యా లుంటాయంటాను...ఉండు. నన్ను చెప్ప నివ్వు అమ్మా! ఇదంతా ఎందుకు చెబు తున్నానంటే? నేను పెళ్లిచేసుకోక పోవ టానికి నేనెవర్నీ లోగడ ప్రేమించి ఉండలేదని నీతో చెప్పటంకోసరమే! నీ కిష్టమొచ్చిన పిల్లను తీసుకురా. నేను నిర భ్యంతరంగా పెళ్ళాడేస్తాను. మరి ఆపైన బరువు భారమూ నువ్వు తీసుకొంటావా? ఊహూ...నువ్వేమీ అనుకోకు. అదిగాదమ్మా! ఈస్థితిలో మనకు పిల్లనిచ్చేదెవరే? అందులో కట్నంతో వస్తేనేగానీ మనప్లాను సాగదే? అటువంటివాళ్ళున్నారంటావా? ఉంటే మట్టుకు నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు." అన్నాడు శంకరం.

భాగ్యమ్మగారి చుట్టూ మళ్ళీ చీకటి ఆవరించుకొన్నది. శంకరం చెప్పింది నిజమే! ఈ స్థితిలో తమకు పిల్ల నెవరిస్తారు? తన లాంటి స్థితిగతులు గలిగినవాళ్లే వచ్చి పద్మ నివ్వమంటే - కట్నం లేకుండా నే గావొచ్చు - తను ఒప్పుకుంటుందా మరి? తను నేపనైతే చెయ్యలేదో, అదేపని ఇతరులు తనపట్ల చెయ్యాలని తనెందుకు కోరు కున్నది?

అమ్మా, అన్నయ్యల సంభాషణ ఇంత సేపూ పద్మ వింటూనే ఉన్నది. కానీ ఆవిడ ఎటూ చెప్పదలచుకోలేదు. ఒక్కొక్క సారి అమ్మచేసే ఆలోచన దివ్యంగా, నిర పాయంగా, మహా సులువుగా ఉంటుంది. కానీ ఆ ఆలోచన అన్నయ్యదగ్గర కొచ్చే సరికి నీళ్ళు కారిపోతుంది. శంకరం దానిని ఈకకు ఈక, తోకకు తోక లాగి బొమిక ముక్క చూపించుతాడు. అంతవరకూ దివ్యంగాఉన్న ఆలోచన కాస్తా, దానంత దరిద్రపు గొట్టుది మరొకటి లేకుండా పోతుంది. ఏమయితే నేంగానీ తన అన్నయ్య మంచివాడనే ఇంతవరకూ పద్మ అభిప్రాయం. కానీ ఈ అభిప్రాయాన్ని ఒక్కొక్కసారి శంకరం చేతులారా ధ్వంసం చేసుకొంటాడు. అటువంటి పాడు పనే వాడీపూట తల్లితో మాట్లాడుతూ చేశాడు.

శంకరం వివాహం చేసుకోనన్నంత వరకూ పద్మ కేమీ పేచీలేదు. కానీ వాడు తనకు తెలియని విషయాలు గూడా తెలిసి నట్లు మాట్లాడితేనే, తనకు మండుకొస్తుంది. కాకపోతే వాడు ప్రేమనుగురించి మాట్లా డడ మెందుకూ? తనే అమ్మాయినీ ప్రేమించ లేదని వాడే ఒప్పుకొంటున్నాడుగా! అంటే ఆ విషయం వాడి కేమీ తెలియ నట్లు తేలిపోతుందాయె మరి. ఏమో! కామెర్లరోగికి ప్రపంచమంతా పచ్చగా కనిపిస్తుందట. అంతమాత్రం చేత ప్రపంచం పచ్చగా ఉన్నట్లు కానేకాదు. శంకరానికి ప్రేమలో విశ్వాసం లేకపోవొచ్చు. తను కాదనదు. కానీ డబ్బునుబట్టే ప్రేమలో తారతమ్యా లుంటాయంటేమట్టుకు ఛస్తే తను ఒప్పు కోదు. వాడు ఊహించి చెబుతున్నాడు. తను అట్లా కాదు. అన్నయ్య చెప్పిందే నిజమయితే, మరి విశ్వం తన నెందుకు ప్రేమిస్తాడు? తనను తప్ప మరొకర్ని పెళ్లి చేసుకోనని ఎందుకు మాట ఇస్తాడు. తన కోసం కుక్కలాగా ఎందుకు తిరుగుతాడు? తనను వెంటేసుకొని సినిమాలకు గట్రకు ఎందుకు ఖర్చుపెడతాడు? ఇవన్నీ అబద్ధమై ఒక్క శంకరం చెప్పిందే నిజమా? తను ఊరికే తాత్సారం చేస్తోంది కానీ, ఒక్క సారి అమ్మతో చెబితే ఎగిరి గంతు వెయ్యదూ? ఇదే గనక తను అన్నయ్య ఎదట రుజువు చేస్తే, వాడేమయిపోతాడు?

పద్మ ఎంత ఊహించినా, తను రుజువు చేసినప్పుడు శంకరం ముఖం ఎట్లా ఎలా తెలా పోతుంటుందో బొమ్మ కట్టలేక పోయింది...నిజమే మరి! పద్మ ఒకసారి ఒక స్నేహితురాలింటి కెళ్ళింది. అదే సమ యానికి అదే స్నేహితురాలు ఇంకెక్కడికో వెళ్ళింది. ఆ విషయం పద్మ హాల్లోకి రాగానే తెలిసింది. అయితే స్నేహితురాలు వచ్చేదాకా తను ఆగటమా వెళ్ళటమా? ఏ విషయమూ తేల్చుకోకముందే "కూర్చోండి మా చెల్లి ఇప్పుడే వొస్తుంది" అన్నాడు విశ్వం. అతను తన స్నేహితురాలి అన్నగా రని పద్మ వెంటనే పోల్చుకొన్నది. లోగడ అనేకసార్లు తన అన్ననుగురించి ఆ స్నేహి తురాలు పద్మకు చెప్పింది. పద్మ కాదనలేక స్నేహితురాలు వొచ్చేదాకా కూచున్నది. ఆ తరవాత ముగ్గురూ కలిసి సినిమాకెళ్లారు. అదేదో హిందీ సినిమా. అందులో ఒక్క "ప్రేమ" తప్ప ఇంకేమీలేదు. నాయికా నాయకులు అమితంగా ప్రేమించు కొంటారు. మధ్యలో కొందరు దుర్మార్గుల వలన విడిపోతారు. చివరికి కలుసుకొంటారు. ఆనందంగా పాడతారు. రెండు పావురాళ్లు ముక్కుకు ముక్కు ఆనించుకొంటాయి. ఆట అయిపోయింది. ఇంటికివస్తూ ముగ్గురూ ఆ సినిమానుగురించి చర్చించారు. ఆ సినీ మాలో హీరోయిన్ పండ్లు అమ్మకొనే మనిషి. హీరో జమీందారుగా రబ్బాయి. చూసీచూడటంతోనే గబగబా ఆ అమ్మిని ప్రేమిస్తాడు, "నువ్వుతప్ప నాకు ప్రపంచం లేదు" అంటాడు. ఇవన్నీ ఆ ముగ్గురి సంభాషణలోకి వొచ్చినై.

"అయితే చూడవోయ్" అన్నది పద్మ స్నేహితురాలి భుజంమీద చెయ్యవేసి "ఆ పిల్ల అంత పేదదిగదా! వాడు రిచ్ ఫెలో గదా! అటువంటప్పుడు లవ్ క్రియేట్ అవుతుందంటావుటోయ్"

ఈ ప్రశ్నకు విశ్వం సమాధానమిచ్చాడు. "ఎందుకు కాదు? మన తెలుగువాళ్లయితే ఫిల్ములను ధ్వంసంచేసి పారేశేనారు, అటు వంటి ఘట్టాల్లో. అక్కడే ఉంది హిందీ డైరెక్టర్ల ఇంటెలిజెన్స్." అన్నాడు విశ్వం.

చెల్లెలు అతురాలా నిజమేనన్నది. అని పైగా "మా అన్నయ్య ఇటువంటి సినిమాలు చూసి బొత్తిగా కొరకరాని కొయ్య అవు తున్నాడు పద్మా! మా నాన్నగారు మంచి సంబంధాలు రెండు మూడు తెచ్చారు. ఈ దొరగారు తను ప్రేమించిన పిల్లను తప్ప - చేసుకోనంటున్నాడు. అందులోనూ పేద దయినా సరేట." అని కలిపింది.

పద్మ తనకున్న సందేహాన్ని కాస్తా బైటపెట్టింది. "మరి బ్యూటీయో?" అని విశ్వంవేపు చూసింది.

విశ్వం నవ్వాడు. విశ్వం చెల్లెలు నవ్వింది. పద్మగూడా నవ్వింది. ఆ తరవాత ఎవరిళ్లకు వాళ్ళు వెళ్ళారు.

పద్మ; తన రొట్టె విరిగి నేతిలో పడ్డదని భావించింది. ఆవిడ చిన్నదీ చితకదీ కాదు. ఇరవైఏళ్ళున్నాయి. పైగా చదువుకొన్నది. చాలా ఆలోచించిగానీ విశ్వానికి "చనువు" ఇవ్వలేదు. తనకేమో భగవంతుడు ఏమాత్రమో తో అందమిచ్చాడు. ఈ దరిద్రానికి దు ఇది గూడా లేకపోతే తనపాట్లు కుక్కలు గూడా పడవని పద్మ అనుకుంటుంది. తన అందం చాలామంది కుర్రకారుని కవ్వించు తున్నదని ఆమె ఏనాడో గ్రహించింది. కానీ ఎవ్వరికీ ఆమె "చోటు" ఇవ్వలేదు. ఇదీ కొంత మంచిదే అయింది. వెధవది; తనకు పెళ్ళి కాదనేమాట అబద్ధంగానీ, ఈ విధంగా, అన్ని విధాలా తగిపోయిన విశ్వం వంటివాడు దొరుకుతాడా దొరకడా అనేదే సందేహం. ఇప్పుడదిగూడా లేదు. విశ్వా నికి అటువంటి టేస్టు ఉండటం పద్మకు మంచిదే అయింది. లేకపోతే విశ్వంవంటి బంగారు పిచ్చుక పద్మకు ఈ జన్మలో భర్తగా దొరకటం కష్టం.

అమ్మా, అన్నయ్యా తన పెళ్ళినిగురించి అనుకొంటున్నప్పుడల్లా పద్మకు ఊరికే నవ్వు వొస్తుండేది. ఒకొక్కసారి చప్పున నిజంచెప్ప బుద్ధేస్తుండేది. కానీ సమయం కాదని తిరిగి మానుకొంటుండేది. ఇప్పుడు

అల్లా చెయ్యగూడదనుకుంది పద్మ. ఇంకెందుకూ? విశ్వం తన పేరెంట్సుతో చెప్పడానికి వాళ్ళ ఊరెళ్ళాడు. రేపో ఎల్లుండో దిగుతాడు. ఈలోపుగా తను వీళ్ళతో చెప్పి అన్నీ సెటిల్ చేస్తే తీరిపోతుంది. తరవాత మళ్ళీ బోలెడంత టైం వేస్టు కాకుండా ఉంటుంది. పెళ్ళి ఎటుగూడీ చాలా మోడరేట్ గా అయిపోతుంది. అవగానే ఏ ఊటీకో వెళ్ళాలి. లేకపోతే ఈ గుంటూరు ఎండలు మరీ భండాలంగా ఉన్నాయ్!

కుమారి పద్మ ఇన్ని ఆలోచనల తరవాత గానీ తల్లికి ఈ విషయం చెప్పింది గాదు. భాగ్యమ్మ ఏమాత్రమో వొణికింది.

"ఎందుకమ్మా! అట్లా ఇదవుతావ్? చూసుకో రేపీపాటికి విశ్వం రాకపోతే నన్ను మారుపేరుపెట్టి పిలువు. నేను నీ కడుపున బుట్టినా నీ అంత తెలివితక్కువదాన్ని కాదు. ఇన్నిమాటలెందుకూ? రేపు విశ్వాన్ని చూసిన తరవాత నువ్వు ఫిట్టు వచ్చి పడిపోతావ్" అన్నది పద్మ.

భాగ్యమ్మగారు పది నిముషాలకు గానీ తేరుకోలేదు.

"అయితే ఇంతకాలం నాతో ఎందుకు చెప్పలేదే అమ్మాయ్!... నేను నీ పెట్టెలో అయిదారు కొత్త చీరలు చూశాను. ఏ స్నేహితురాలివో ననుకొన్నాను గానీ నీవనుకోలేదు. ఈ కాలపు పిల్లలు ఎంతకైనా తెగుదురే మాయమ్మా! ఓరి నీ సోద్యం కూలిపోను......" అని ఆశ్చర్యపడసాగింది భాగ్యమ్మ.

"అన్నయ్యేడీ?" అన్నది పద్మ.

"ఎక్కడో పని దొరకుతుందని ఎవరో చెప్పారట. అక్కడికెళ్ళాడు. ఏమోగానీ పద్మా! రేపు మీ విశ్వంతో చెప్పి శంకరానికి ఎక్కడన్నా కాస్త పనిచేయించవే"

పద్మ మాట్లాడలేదు.

విశ్వం రానూ వచ్చాడు. పద్మ అతన్ని కలుసుకోనూ కలుసుకొంది.

"ఏమైందీ?" అంటూ ఆత్రుతగా ప్రశ్నించింది పద్మ.

విశ్వం జరిగిన యావత్తు గ్రంథమూ చెప్పాడు.

"అయితే నాగతేమిటి విశ్వం"? అన్నది పద్మ ఏడుపుగొంతుతో.

"నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను. సజావైన మార్గం ఒకటీ కనిపించటం లేదు. మామూలప్పుడు అంత క్విక్ గా వర్కు చేసే బ్రెయిన్ కాస్తా సమయం వచ్చేసరికి చప్పున పని చెయ్యటం మానేసింది. నిన్నెట్లా రక్షించటమా అని నేనూ దోవపాడుగునా ఆలోచించాను. కానీ - ఒక్కటీ సరైన ఆలోచనే రాలేదు." అన్నాడు విశ్వం.

"చివరికి నువ్విట్లా అంటావని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు విశ్వం,"

"నేనుమాత్రం అనుకొన్నానా మరి?" అన్నాడు విశ్వం. "నాకు నువ్వంటే అభిమానముంది. కానీ నామాట చిల్లిదమ్మిడీ విలువకటలేదు మా నాన్న. నన్నేం చేయమంటావో చెప్పు?"

పద్మకు దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది. కుర్చీలో కూలబడి బావురుమని ఏడిచింది. విశ్వం జేబులోనించి వందరూపాయల కాగితాలు ఐదు తీసి పద్మ వేపు విసిరాడు.

"ఆడబ్బు తీసుకొని వెళ్ళు. ఇంకెప్పుడూ ఇక్కడికి రావద్దు. వచ్చినందువల్ల నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ సొసయిటీలో నీ కాస్త గౌరవం ఉండదనుకొంటాను. ఈ అయిదువందలు పట్టుకెళ్ళి సుఖంగా బతుకు నే వెడుతున్నాను." అన్నాడు విశ్వం.

కాండ్రించి ముఖాన ఊసినట్లయింది పద్మకు. ఆ అవమానం భరించలేకపోయింది.

"నే నేం బోగందాన్ననుకొన్నావా నీ డబ్బు కాశించటానికి? ఈ వెధవ డబ్బు నాకేం అక్కర్లేదు. ఇవిగూడా నీ ముఖం మీదనే వేసుకో"

విశ్వం పోతున్నవాడల్లా ఆగి ముందుకొచ్చాడు.

"పాపం! చాలా కోపంలో వున్నావు గనక ఏం మాట్లాడుతున్నావో నీకే తెలియటల్లేదనుకొంటాను. నువ్వు మాట్లాడినదానికి నేను సరయిన సమాధానమిస్తే నువ్వు మరీ ఫూల్ అవుతావు. డబ్బు నువ్వన్నట్లు వెధవదే గానీ, దానికున్న పవర్ ఇంక దేనికీ లేదు. నాదగ్గర లక్షల ఆస్తి లేకపోతే నువ్వు నన్ను చేసుకొంటానికి వొప్పుకొంటావని నేను నమ్మను. రెండోది ఏమిటంటే, బోగంవాళ్ళకోసం కొంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టాలిసొస్తుంది. నీబోటివాళ్ళకోసం అటువంటిదేమీ అక్కర్లేదు. ఇందులో బలవంత మేమీ లేదు పద్మా! నీ యిష్టమైతేనే తీసుకో. ఒదిలి వెళ్లితే నే నేమీ కాదనను. నేను వెడుతున్నాను. ఆలోచించుకొని నీ యిష్టమొచ్చినట్లు చెయ్యి."

పది సంవత్సరాల అనుభవం ఒక్కసారి లభించినట్లయింది పద్మకు. ఆలోచిస్తే విశ్వం అన్నదాంట్లో కొంత నిజం లేకపోలేదు. నిజంగా విశ్వానికి ఆ ఆస్తి లేకపోతే తను అతన్ని లవ్ చేస్తుందా? చెయ్యదని అంతరాత్మ చెబుతున్నది. తను అయిదు నెలలు విశ్వంతో తిరిగింది. అయిదు వంద రూపాయల నోట్లు తన కాళ్లముందున్నాయి. లెక్కప్రకారం చూస్తే నెల వొకటింటికి తన అందంఖరీదు వందరూపాయలన్నమాట!

పద్మ అయిదు వంద కాగితాలూ రొంటిన దోపుకొని ఇంటికొచ్చింది,

"ఏమయిందే?" అన్నది భాగ్యమ్మ.

"ఏమవుతుంది? నేను చెప్పలేదూటే? అంతా రైటే అయింది" అన్నది పద్మ.

"ఒరే అబ్బాయ్! శంకరం!! పద్మతల్లి పెళ్ళి ఖాయమయిందిరా" అంటూ భాగ్యమ్మ లోపలికెళ్ళింది.

ఈ పూట పద్మకు అలసటేమీ లేదుల్లి వర్స్ ఇంతక్రితమే వచ్చి వెళ్లింది. బాబిగాడు గూడా నిద్రపోతున్నాడు. పధ్నాలుగు నెలల తర్వాత కలము కాగితము తీసికొని అన్నయ్యకు ఉత్తరం వ్రాయసాగింది పద్మ:

కళ్యాణపురం
15.3.52

ఈ ఉత్తరం వ్రాయడానికి ముందు నేను చాలా ఆలోచించి వ్రాసిఉంటానని నువ్వు గ్రహించాలి. నీ కెప్పుడు మనస్సుకు కష్టం తోస్తే అప్పుడు దీన్ని చించి పారేయి. నేను సుఖంగా వున్నాను. బాబిగాడు గూడా కులాసాగానే ఉన్నాడు. నేనిక్కడ ఒక నాటకకంపెనీలో వేషాలు వేస్తూ మొన్నమొన్నటిదాకా గడిపాను. ఒకరోజున మా నాటకం చూడటానికి చాలామందితోబాటు ఒక లక్షాధికారి గూడా వచ్చాడు. జనమంతా ఇళ్లకు వెళ్ళారు. నేను రంగు కడుక్కోకుండానే నా బసకొస్తున్నాను. నా వెనకాతలే బసదాకా వచ్చాడు. నన్నూ, నా నటననూ అమితంగా పొగిడాడు. అప్పుడే వేలినున్న ఉంగరం బహుమతిగా యిచ్చాడు. ఉదయం కాఫీకి రమ్మన్నాను. వచ్చాడు. అంతే!! నేనంటే అతనికి చాలా ప్రేమట. నేను ఒప్పుకొంటే ఏమి కావాలన్నా యిస్తానన్నాడు. విశ్వం ధర్మమా అంటూ నా అందపు విలువ గ్రహించాను. అందుకోసమని ఆయనకు థాంక్స్ చెప్పాలి. పోతే: నాకోసమని, తనకున్న రెండు మేడల్లోనూ వొకటి ఖాళీచేసి నాకిచ్చాడు. నేను ప్రస్తుతం ఆ మేడలోనే ఉంటున్నాను. మేము కొద్ది రోజుల్లోనే ఒక సినిమా తియ్యబోతున్నాము. అందుకు కావలసిన డబ్బు ఆయనగారు పొలాలు అమ్మి, ఇళ్ళు తాకట్టుబెట్టీ తెస్తున్నారు. మూడు నాలుగు వారాల్లో మదరాసులో ఇల్లుతీసుకోబోతున్నాము. నీకు యిష్టమైతే ఇక్కడకు రా! మా కంపెనీలోనే నెలకు మూడువందల జీతంమీద పని యిప్పిస్తాను. ఇష్టమైతే అమ్మనుగూడా రమ్మను. నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. ఉత్తరంలో ఇంకా చాలా సంగతులు రాద్దామనే ఉంది. బాబిగాడు లేచి ఏడుస్తున్నాడు. ఉంటాను.

—పద్మ

ఆ ఉత్తరం అందినరోజున తల్లీ కొడుకులు మల్లగుల్లాలు పడ్డారు. ఎవరుముందు బైటబడితే పలచనగా ఉంటుందోనని ఇద్దరూ తొక్కిసలాడారు. చివరకు భాగ్యమ్మే తెగించి అడిగింది.

"ఏమిటమ్మా?" అన్నాడు శంకరం.

గాడితప్పిన జీవితం

"మీ లే గురా!...అదే...ఆ ఉత్తరం.. దత్త ... వ్రాసింది ... వినిటంటావ్ ?" న్నది నీళ్ళు నములుతూ.

"ఏమనటాని కేముంది? నేను రాత్రి బండికి వెళదామనుకొంటున్నాను. మరి నీ యిష్టమేమిటో నువ్వు బైటపెట్టనే లేదు," అన్నాడు శంకరం.

"బైట పెట్టటాని కేముందిరా బాయనా! నీ యిష్టమే నా యిష్టం! ఈ ముసలితనంలో బిడ్డలమాట వినలేదనే అపనింద నాకుమట్టు కెందుకురా?" అన్నది భాగ్యమ్మ. ★

"దీనిని వాడిచూడండి...
...లక్స్ టాయ్‌లెట్ సబ్బుతో మీరు ఇంక
మనోహరముగా నుండవచ్చును"
అని
ఎస్. మేనకా
చెప్పుచున్నది

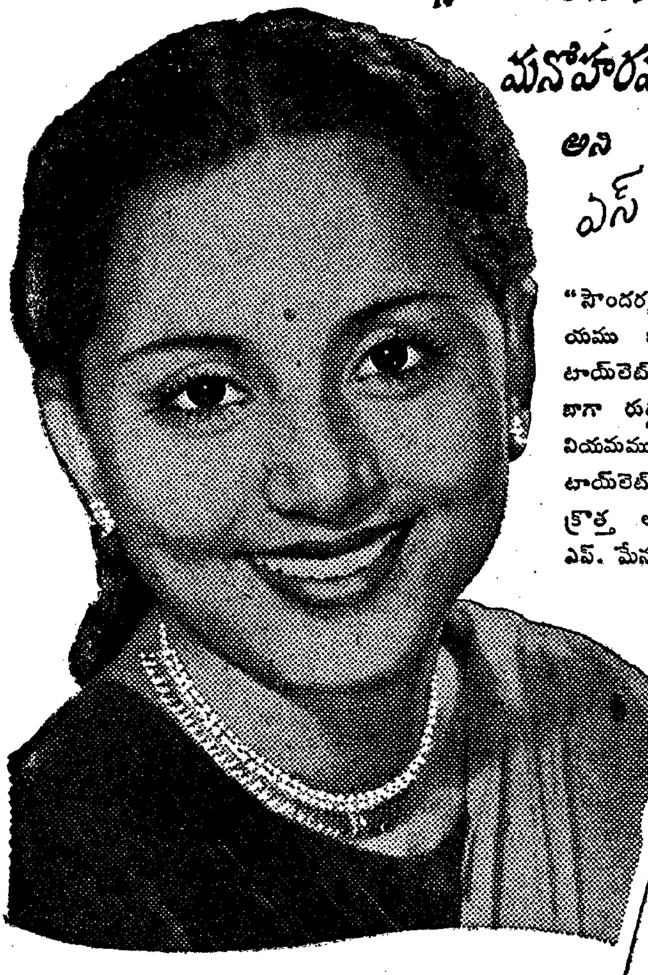

"సౌందర్యమునకు అద్భుతమైన సహాయము ఇదిగో. మీగడవంటి లక్స్ టాయ్‌లెట్ సబ్బు నురగను చర్మముమీద బాగా రుద్ది తరువాత కడిగివేయండి. నియమము తప్పకుండ వాడినచో లక్స్ టాయ్‌లెట్ సబ్బు మీ చర్మమునకు ఒక క్రొత్త అందమును ఇచ్చును" అని ఎస్. మేనకా చెప్పుచున్నది.

లక్స టాయ్‌లెట్ సబ్బు

సినీమా తారలకు
సౌందర్యమునిచ్చు సబ్బు

LTS. 339-X52 TL